

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 5634/23
15.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија, Ане Поповић, председника већа, Марине Кларић Живковић и Александра Ивановића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Алексић, адвокат из Ваљево, Карађорђево бр.117, против туженог ХК "КРУШИК" а.д. Ваљево, Владике Николаја бр.59, ради поништаја решења и утврђења радног односа, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П1 161/23 од 7.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 15.1.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П1 161/23 од 7.11.2023. године, у ставу првом изреке па се **УТВРЂУЈЕ** да је тужилац АА из ... у радном односу на неодређено време код туженог ХК "КРУШИК" а.д. Ваљево од 9.2.2018. године, на радном месту "израда делова на дорадним машинама и ручана дорада П"и **ОБАВЕЗУЈЕ се** тужени да тужиоца врати на рад, као и да тужиоцу да на име накнаде изгубљене зараде исплати следеће износе:

- износ од 34.650,08 динара за месец јануар 2022. године са законском затезном каматом од 28.02.2022. године,
- износ од 33.000,00 динара за месец фебруар 2022. године са законском затезном каматом од 28.3.2022. године,
- износ од 38.135,21 динар за месец март 2022. године са законском затезном каматом од 30.4.2022. године,
- износ од 34.819,11 динара за месец април 2022. године са законском затезном

каматом од 31.5.2022. године,
-износ од 36.477,16 динара за месец мај 2022. године са законском затезном каматом од 30.6.2022. године,
-износ од 36.477,16 динара за месец јун 2022. године са законском затезном каматом од 31.7.2022. године,
-износ од 34.819,11 динара за месец јул 2022. године са законском затезном каматом од 31.8.2022. године,
-износ од 38.135,24 динара за месец август 2022. године са законском затезном каматом од 30.9.2022. године,
-износ од 36.477,16 динара за месец септембар 2022. године са законском затезном каматом од 31.10.2022. године,
-износ од 34.819,11 динара за месец октобар 2022. године са законском затезном каматом од 30.11.2022. године,
-износ од 36.477,16 динара за месец новембар 2022. године са законском затезном каматом од 31.12.2022. године,
-износ од 36.477,16 динара за месец децембар 2022. године са законском затезном каматом од 31.01.2023. године,
-износ од 41.649,40 динара за месец јануар 2023. године са законском затезном каматом од 28.02.2023. године,
као и да се **ОБАВЕЖЕ** тужени да за тужиоца изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, на досуђене месечне износе зараде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Ваљево П1 161/23 од 07.11.2023. године и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 249.748,32 динара, у року од 15 дана по пријему писменог отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 87.998,32 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљево П1 161/23 од 07.11.2023. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ... против туженог ХК “КРУШИК” а.д. Ваљево, којим је тражено да се утврди да је тужилац у радном односу на неодређено време код туженог почев од 09.02.2018. године, на радном месту “израда делова на дорадним машинама и ручна обрада П” а што је тужени дужан признати и трпети као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, да му на име накнаде изгубљене зараде исплати појединачно наведене месечне износе са законском затезном каматом за период од јануара 2022. године до јануара 2023. године, ближе наведено у

овом ставу изреке, као и да се обавезе тужени да за тужиоца изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање на терет послодавца. Ставом другим изреке свака страна је обавезана да сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је из свих законских разлога предвиђених у члану 373 ЗПП.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде, у границама овлашћења, прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је:

- жалба тужиоца основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на законитост и правилност донете пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, у првостепеном поступку тужилац је засновао радни однос код туженог на одређено време на пословима “израда делова на дорадним машина и ручна дорада I, односно ручна дорада II”, у периоду од 29.01.2016. године до 31.12.2017. године, по основу више закључених анекса уговора о раду, тужиоцу је у периоду од 01.01.2018. године до 31.12.2021. године, продужаван радни однос на одређено време ради обављања истих послова због потребе и реализације пројеката по уговорима наведених у анексима уговора о раду закљученим за овај период. Тужиоцу је дана 10.01.2022. године, речено да више не долази на посао, при чему је тужилац све време обављао исти посао. Износи наведени у ставу првом изреке пресуде представљају изгубљену зараду у утуженом периоду, утврђену на основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, на који није било примедби пуномоћника странака.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за преображај радног односа закљученог на одређено време у радни однос на неодређено време. Ово из разлога с обзиром, да је након одређеног времена, тужилац обављао послове код туженог до престанка радног односа по другом основу а то је рад на пројекту. Тужилац је са туженим послодавцем закључивао више анекса уговора о раду и радни однос је престао истеком времена предвиђеним последњим анексом уговора о раду, односно доношењем побијаног решења о отказу уговора о раду од 31.12.2021. године, што указује да је тужилац у том периоду пре престанка радног односа код туженог радио преко пет година а у вези реализације пројеката по различитим уговорима које је послодавац закључивао са трећим лицима. То значи да је тужени применио законом прописану могућност и правни основ за закључење радног односа на одређено време и то због потребе реализација различитих пројеката сходно члану 37 став 4 ЗОП-а. Даље закључује да током поступка тужилац није пружио доказе да је анексе уговора о раду побијао из било ког разлога или пак заблуде преваре и слично као и да је знао да му се радни однос продужава због трајања рада на одређеним пројектима, а које је анексе неспорно

потписао и закључио. Даље, сматра да тужени није био у обавези нити постоји било каква законска обавеза туженог да свог запосленог па и овде тужиоца на било који начин обавештава о садржини пројеката или самих уговора који је закључио са трећим лицима, јер таква обавеза туженог није прописана ниједном одредбом закона нити било којим позитивном прописом. У прилог своје оцене наводи да сви уговори о раду на одређено време због реализације пројекта су орочени до одређеног датума и да је небитно да ли је неки пројекат окончан или не обзиром да је чланом 37 став 4 тачка 2 Закона о раду, утврђено да се уговор о раду на одређено време може закључити за рад на пројекту чије је време унапред одређено а најдуже до завршетка пројекта, што значи да радн однос може престати и пре завршетка пројекта управо како се у конкретном случају десило код тужиоца, јер последњи радни дан тужилац је био орочен на дан 31.12.2021. године. Такође, првостепени суд је оценио да је тужени индиректни корисник буџетских средстава те да измена и допуна Закона о буџетском систему у члану 34 и 35 прописано да корисници ових средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места.

Овакав закључак првостепеног суда се не може прихватити јер је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 37 став 1-3 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.75/14...), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја за време трајања тих потреба, те да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1 овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива на период који с прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца, с тим што се под прекидом не сматра прекид рада краћи од 30 дана. Ставом 4 тачка 2 истог члана прописано је да се изузетно од става 2 овог члана уговор о раду на одређено време може закључити за рад на пројекту чије је време унапред одређено најдуже до завршетка пројекта. Ставом 6 истог члана прописано је да ако уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена на који је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Правило о терету доказивања ближе је прописано и регулисаном одредбом члана 231 Закона о парничном поступку.

Поштујући ове правне норме, а имајући у виду све изведене доказе првостепени суд је погрешно поступио када је закључио да овде нису испуњени услови за утврђење да је тужилац засновао радни однос на неодређено време, да се врати на рад, и да му припада накнада изгубљене зараде.

Наиме, имајући у виду на све изведене доказе у овом поступку несумњиво произилази да су послови радног места за које је тужилац закључио предметне уговоре о раду код туженог на одређено време послови сталног карактера, а не привременог, јер на истим пословима тужилац је несумиво све време био распоређен и радио је по више sukcesивно закључених уговора о раду и анекса у спорном периоду.

У конкретном случају испуњени су услови за прерастање радног односа од дана 09.02.2018. године, имајући у виду да је тужилац непрекидно радио код туженог дуже од две године од закљученог уговора о раду 29.01.2016. године све до 10.01.2022. године. У овом периоду тужилац је радио на истим пословима. Анексе уговора о раду у периоду од 29.01.2016. године до 25.12.2017. године, тужилац је радио на истим пословима израда делова на дорадним машина и ручна дорада I редни број систематизација 606А, група сложености 9 и израда делова на дорадним машинама и ручна дорада II редни број систематизације 606А, група сложености 9 на одређено време по уговорима од 01.4.2016. године, 01.8.2016. године, 01.9.2016. године, 01.11.2016. године и 01.01.2017. године, све до 25.12.2017. године када и даље ради на истим пословима али ради реализације пројекта по уговору 285/16 и анексе уговора о раду од 27.4.2018. године, 01.5.2018. године, 22.6.2018. године, 29.8.2018. године, 20.12.2018. године, 20.3.2018. године, 17.4.2019. године, 26.8.2019. године, 25.11.2019. године и 29.01.2020. године, све до анекса уговора о раду од 23.3.2020. године када се тужилац ангажује за потребе реализације пројекта по уговору 20/01-375/1 28/13-116 20/01-19 20/01-19620/01-372 и под истим пројектом су закључени уговори од 25.5.2020.године, 23.7.2020. године, 26.8.2020. године, 14.9.2020. године, 22.10.2020. године, 26.11.2020. године, 26.8.2022. године, 14.9.2020.године, 22.10.2022. године, 08.12.2022. године, 26.01.2021. године да би анексом уговора од 26.02.2021.године утврђено је да је тужилац ангажован због потребе реализације пројекта по уговору 20/01-39 20/01-413 20/01-112, 20/01-40, анексом од 23.3.2021. године над пројекту по уговору 20/01-39 20/01-413 20/01-112 да би анексом од 22.4.2021. године тужилац био у радном односу на одређено време због потребе реализације пројекта по уговору 20/01-103 20/01-39 20/01-39/1 и по наведеном пројекту анекси уговора од 24.5.2021. године, 25.6.2021. године да би анексом уговора од 16.8.2021. године тужилац био ангажован ради реализације пројекта по уговора 20/01-39 20/01-39/01 и анекс уговора од 25.10.2021. године на реализацији пројекта по уговору 20/01-427 20/01-148 20/01-316 20/01-375 120/01-39 20/01-39/1. У погледу висине потраживања судски вештак економско-финансијске струке Зоран Емрековић је на рочишту од 28.3.2022. године у свему остао код налаза и мишљења датог 01.02.2023. године на који пуномоћници странака нису имали примедби.

Погрешно је првостепени суд одлучио као у ставу првом изреке када је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је засновао радни однос 09.02.2018. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати због чега је одлука првостепеног суда из става првог изреке ожалбене пресуде преиначена, те је утврђено да је тужилац у радном односу на неодређено време код туженог почев од 09.02.2018. године и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад, на послове које је радио, као и да му исплати на име изгубљене зараде наведене износе према налазу и мишљењу судског вештака на које није било примедби.

Како је тужилац остварио право на исплату зараде, у вредностима ближе означене у изреци пресуде, то је тужени у обавези да на досуђене износе за тужиоца уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање код надлежног фонда за утужени период.

Ово из разлога јер се ради о споредном потраживању, које доспева у моменту

исплате плате које представљају основицу обрачунатог потраживања, у смислу одредбе члана 2, 3 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, те је одлучено као у ставу првом изреке пресуде.

Преиначена је одлука о трошковима парничног поступка из става другог изреке ожалбене пресуде тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног поступка и то на име састава тужбе 24.750,00 динара, приступ и заступање на четири одржана рочишта од по 29.250,00 динара, састав жалбе од 2.6.2023. године у износу од 49.500,00 динара, таксе на тужбу и таксе на пресуду од по 19.249,16 динара, трошкови вештачења 20.000,00 динара, укупно 249.748,32 динара.

Имајући у виду да је тужилац успео у поступку по жалби обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка и то на име састава жалбе у износу од 49.500,00 динара и таксе на жалбу и одлуку по жалби у износу од по 19.249,16 динара, укупно 87.998,32 динара.

Из изнетих разлога, сходно члану 394 став 1 тачка 4, 401 тачка 3 и 165 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**